

lan minőségérzéke predestinálták őt arra, hogy az ellentétek sújtotta irodalmi életünkben biztosan vezesse a folyóiratot.

„A Tiszatáj a mai napig élen jár az Erdélyben, a Felvidéken, a Vajdaságban, a Kárpátalján élő magyar írók, költők műveinek publikálásában. De fontosnak tartjuk a szomszéd népek kortárs szerzőinek a bemutatását is. Ugyanakkor egy lapnak folyamatosan meg kell tudni újulnia.” Szinte Goethével együtt mondta, „Mert minden csak megsemmisülve / őrizheti meg életét”.

Az utolsó, jövőért aggódó interjúban mondta: „Sokszor úgy érzem, az »új középkor« hozzánk is betört, a szellemi dolgok apró szigetekre szorulnak vissza. A médiavilág hatalmas pénzekkel és apparátussal működtet egy látszatvilágot, mely eltakarja a valóság értékeit.”

Olasz Sándor öröksége éppen a valóság, műveiben el nem takart, értékeiről szól. S ezt akarta láttatni és felfedeztetni tanítványaival. Különösen, mint az irodalomtudományi Doktori Iskola programvezetője, aki irányítása alatt fontos disszertációk is születtek. Hatvanegy év elegendő ahhoz, hogy jelentős művek szülessenek, kevés viszont a maradékta-
lan betakarításhoz, ezáltal mindannyian szegényebbek lettünk.

A tengerbe veszett nápolyi királyról szölt így a csodálatos égi szellem, Ariel éneke Shakespeare *Viharjában*:

*Apád öt ölnyi mélyben pihen:
Koráll lett csontjaiból,
Igazgyöngy termett szemeiben...
S így semmije szét nem omol,
Hanem éri dús, csodás
Tengeri elválkozás.*

Pál József

LUCIEN HERVÉ: RONCHAMPI ZARÁNDOKKÁPOLNA (1953)